

6. VÉST DIALOG V CÍRKVI A VE SPOLEČNOSTI: Dialog si žádá vytrvalost a trpělivost, ale umožňuje také vzájemné porozumění.

Dialog není jen prostým „mluvením dvou“ nebo více lidí. Ale snahou vžít se do jejich situace, přijmout jejich úhel pohledu. Daří se nám takto postupovat při komunikaci v našem církevním společenství?

Jaké platformy/struktury pro dialog jsou ve vaší farnosti vybudovány?

Jaká je spolupráce a soužití mezi různými skupinami a hnutími ve farnosti? Jak vnímáme členy jiných hnutí a společenství (nezájem, opovrhování nebo příležitost k obohacení)?

Rozvíjíme spolupráci – a tedy vzájemné obohacení – na mezifarní úrovni? Na úrovni děkanátu? S řeholními společenstvími v naší oblasti?

Jakou zkušenost máme s řešením konfliktů a obtížných situací?

Jak uskutečňuje naše místní církev dialog s (a jak se učí od) dalších oblastí společnosti: světa politiky, ekonomie, kultury, světské společnosti a od chudých lidí?

Usilujeme o dialog s těmi, kdo žijí mimo „naše“ církevní společenství (příslušníci jiných náboženství, lidé bez náboženského vyznání...)?